

BOY21

MATTHEW QUICK

Boy 21

Vertaald door Ineke Lenting

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Matthew Quick verscheen eerder bij Lemniscaat:
Liefde kan mislukken

Voor de vuurtorenwachters van vroeger, nu en later

© Nederlandse vertaling: Ineke Lenting, 2016
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam, 2016
ISBN 978 90 477 0496 6
NUR 300
Copyright © Matthew Quick, 2013
Oorspronkelijke titel: *Forgive me, Leonard Peacock*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company

De citaten op pagina 5, 57, 58 en 63 zijn afkomstig uit *Hamlet* door William Shakespeare en is naar het Nederlands vertaald door Peter Verstegen (Amsterdam, Atheneum-Polak & Van Gennep, 2013). Het citaat uit *Macbeth* op pagina 137 komt uit de vertaling van H.J. de Roy van Zuydewijn (De Arbeiderspers, 2004).

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

For all my brothers from different mothers

WOORD VOORAF

Mijn vroegste herinnering, zo maak ik mezelf soms wijs, is dat ik schoten oefen in onze achtertuin.

Omdat ik nog maar klein ben, krijg ik van pa een kleinere basketbal en laat hij de verstelbare ring een eind zakken. Hij zegt dat ik net zolang moet oefenen tot ik honderd keer achter elkaar scoor, ook al lijkt dat onmogelijk. Dan gaat hij weer naar binnen om voor mijn opa te zorgen, die net uit het ziekenhuis is ontslagen, zonder benen en met de rozenkrans van mijn dode oma in zijn handen geklemd. Het is al heel lang stil in ons huis, en ik heb begrepen dat mijn moeder niet terugkomt, maar ik wil niet denken aan wat er gebeurd is en daarom doe ik wat mijn vader zegt.

Eerst haal ik de ring niet eens als ik schiet, ook al is de basket verlaagd. Urenlang blijf ik schieten, tot mijn nek stijf is van het omhoogkijken en ik druip van het zweet. Wanneer de zon ondergaat, doet pa de buitenlamp aan en ik blijf maar schieten, want dat is beter dan binnen zitten en naar het gehuil en gekreun van mijn opa luisteren... Bovendien heeft pa het me opgedragen.

In mijn herinnering schiet ik de hele nacht, ga ik dagenlang, wekenlang, maandenlang door. Ik stop niet eens om te eten of te slapen of om naar de wc te gaan. Ik blijf maar schieten, ik ga er helemaal in op en doe alsof ik nooit meer naar binnen hoeft, alsof ik nooit meer hoeft te denken aan wat er gebeurde voor ik met schieten begon.

Je kunt jezelf in de herhaling verliezen, je kunt je gedachten het zwijgen opleggen; al heel jong heb ik geleerd hoe belangrijk dat is.

Ik herinner me dat de bladeren vielen, dat ze knerpten onder mijn voeten, dat de sneeuwvlokken op mijn huid brandden, dat naast de schutting de gele bloemen met de lange stelen bloeiden en dat de felle julizon me verschroeide... en al die tijd bleef ik schieten.

Ik moet ook andere dingen hebben gedaan – zoals naar school

gaan natuurlijk – maar het enige wat ik me van mijn kindertijd herinner is dat ik in onze achtertuin aan het schieten was.

Na een paar jaar begon pa weer meer te praten en ging hij samen met mij schieten, wat fijn was.

Soms parkeerde opa zijn rolstoel aan het einde van de oprit, dan dronk hij een biertje en keek toe terwijl ik de perfecte jumpshot oefende.

Om de zoveel tijd, als ik weer een stuk gegroeid was, ging de ring iets hoger.

Op een dag verscheen er een meisje in onze achtertuin. Ze had blond haar en een lach waar geen einde aan kwam.

‘Ik woon verderop,’ zei ze. ‘Ik zit bij jou in de klas.’

Ik bleef schieten en hoopte dat ze weg zou gaan. Ze heette Erin en ze leek heel aardig, maar ik wilde met niemand vrienden worden. Het enige wat ik wilde was voor de rest van mijn leven in mijn eentje schoten oefenen.

‘Wil je me soms niet zien?’ vroeg ze.

Ik deed inderdaad alsof ze er niet was, want in die tijd deed ik alsof de hele wereld er niet was.

‘Je bent echt een rare,’ zei ze. ‘Maar dat vind ik niet erg.’

De bal knalde tegen de ring en vloog recht op haar gezicht af, maar het meisje had goeie reflexen en ze ving hem net voor hij tegen haar neus sloeg.

‘Mag ik ook eens?’ vroeg ze.

Toen ik niks zei schoot ze, en de bal ging erin.

‘Ik speel wel eens met mijn oudere broer,’ zei ze.

Als ik met mijn pa aan het schieten was, kreeg degene die scoorde de bal altijd terug, dus ik wierp haar de bal toe en weer schoot ze hem erin en nog eens en nog eens.

In mijn herinnering scoort ze tientallen keren voor ik de bal terugkrijg, maar ze gaat onze achtertuin nooit meer uit: jarenlang blijven we samen schoten oefenen.

VOORSEIZOEN

'Een vraag die soms mijn rust verpest: wie is er gek, ik of de rest?'
Albert Einstein

Het is een week voor het begin van het eindexamenjaar. Erin heeft haar basketbalshirt aan, en ik kan haar zwarte sport-bh door het armsgat heen zien, wat eigenlijk best sexy is, vind ik tenminste.

Ik probeer niet te kijken, want we zitten bij mij thuis aan het ontbijt, maar telkens als Erin zich vooroverbuigt en haar vork naar haar mond brengt, kiert haar rechterarmsgat open en heb ik perfect zicht op de vorm van haar kleine borst.

Niet kijken! zeg ik tegen mezelf, maar dat lukt niet.

Ik hoor geen woord van wat er boven de eieren met worst gezegd wordt.

Niemand heeft door dat ik zit te gluren.

Erin is zo innemend en mooi dat mijn pa en opa geen aandacht meer voor mij hebben als mijn vriendin bij ons is.

Net als ik hebben ze alleen oog voor Erin.

Als we opstaan en willen vertrekken, roept mijn beenloze opa vanuit zijn rolstoel: 'Zorg dat de laatste paar Ieren in de stad trots kunnen zijn!'

'Gewoon je best doen,' zegt mijn vader. 'Denk eraan: het is een heel eind naar de finish en hard werken wint het altijd van talent.'

Dat is pa's levensmotto, ook al is hij uiteindelijk alleen achtergebleven en draait hij nachtdiensten op de tolbrug, waar je geen talent of een goede arbeidsmoraal voor nodig hebt.

Mijn vader heeft een behoorlijk treurig leven, en dat komt vooral door opa. Maar zijn ogen staan altijd hoopvol als hij zegt dat ik door hard te werken uiteindelijk talent kan verslaan, en daarom probeer ik mijn best te doen, voor hem en ook voor mezelf.

De avonden dat pa komt kijken als ik moet spelen zijn volgens mij de mooiste van zijn leven. Daarom ben ik ook zo gek op basketbal: het geeft me de kans pa blij te maken.

Na een goede wedstrijd staan de tranen in pa's ogen wanneer hij

zegt dat hij trots op me is, en dan hou ik het ook niet helemaal droog.

Als opa ons zo ziet, scheldt hij ons uit voor mietjes.

‘Klaar?’ zegt Erin.

Wanneer ik haar gezicht zie en in haar groene Ierse ogen kijk, besef ik dat ik haar later op de avond ga kussen, en dan krijg ik onwillekeurig een stijve, dus ik zet die gedachte snel uit mijn hoofd.

Dit is niet het moment voor romantiek, we moeten sterk zijn, want over twee maanden begint het basketbalseizoen.

2

Misschien is het handig om te weten dat ik White Rabbit word genoemd.

Als er in de grote pauze gekookte worteltjes op het menu staan, besluit Terrell Patterson me altijd van achteren en roept: ‘Voeder-tijd voor White Rabbit!’ en dan dumpst hij bij wijze van grap zijn wortels op mijn bord, waarna iedereen zijn voorbeeld volgt tot er een enorme oranje berg op ligt.

Het is dit voorjaar begonnen.

De eerste keer dat het gebeurde werd ik woest, want steeds liep er iemand langs die alles wat hij niet lustte op mijn dienblad veegde, wat niet erg hygiënisch was, vooral omdat ik mijn eigen eten nog niet op had.

Erin – die buiten het basketbalseizoen altijd naast me zit in de kantine – begon heel enthousiast de wortels van mijn bord te eten en bedankte iedereen, tot ze niet meer wisten hoe ze het hadden.

Ze zei de hele tijd: ‘Verrukkelijk! Mag ik nog wat?’ op een totaal gestoorde manier, en uiteindelijk moest iedereen om háár lachen in plaats van om dat gedoe met mij.

Ik vind wortels best lekker en daarom at ik er ook van, want ik zag dat Erins plannetje werkte en eigenlijk kan het me niet schelen als ik uitgelachen word wanneer ik die oranje dingen eet. Dan kan ik gewoon beter zien dan de rest, dacht ik, en daar liet ik het bij.

Het enige probleem is dat het worteldumpen een wekelijks gebeurtenis werd, en zo langzamerhand is het niet grappig meer. Ik hoop dat ze het tijdens de zomervakantie zijn vergeten, maar ik betwijfel het.

Er zijn maar een stuk of twintig blanke leerlingen bij mij op school, en ik ben er één van. Ik hou me altijd zo gedeisd als een konijn. Het personage dat Eminem in de film *8 Mile* speelt, heeft als bijnaam B-Rabbit. Eminem is de beroemdste blanke rapper van de

wereld, en ik lijk wel een beetje op hem.

Maar de voornaamste reden waarom ik White Rabbit word genoemd is omdat we een heel treurig boek van John Updike moesten lezen. Het ging over een blanke topbasketballer van lang geleden die Rabbit heet en als volwassene een ellendig leven leidt. Ik ben geen topspeler, maar ik ben wel de enige blanke in ons schoolbasketbalteam.

Wes, die center is en de enige andere basketballer bij Engels voor gevorderden, heeft al mijn teamgenoten over dat boek van Updike verteld – of, nou ja, alleen dat er een blanke basketballer met een gênante naam in voorkomt. Vanaf dat moment zijn mijn teamgenoten me White Rabbit gaan noemen.

Dat is blijven hangen en nu noemt de hele buurt me zo.

[k1]3

[t1]Erin en ik halen onze ballen uit de garage en nemen elk honderd vrije worpen bij ons in de achtertuin. Het is ons laatste schoolbasketbalseizoen – onze laatste kans – en daarom trainen we keihard.

We bootsen spelsituaties na, nemen twee worpen tegelijk en blokkeren elkaar voor rebounds. Erin haalt achtentachtig van de honderd en ik negentig van de honderd.

Daarna gaan we acht kilometer joggen, waarbij we de hele tijd dribbelen met de bal.

Al dribbelend met de rechterhand rennen we twee kilometer over O’Shea Street, langs rijtjeshuizen die al net zo gammel en grauw zijn als opa’s tanden, tot we bij school zijn aangekomen, en vanaf daar rennen we de volgende zes kilometer over onze rottige oude atletiekbaan, die vol onkruid staat. Elke ronde dribbelen we weer anders: links, kruislings, achterlangs. We oefenen zo ongeveer alle toegestane dribbelmethoden.

Alle andere basketballers bij ons op school zitten ook in het football- of cheerleadersteam, en die oefenen op de velden naast de atletiekbaan, maar zo vroeg op de ochtend zijn ze nergens te bekennen. Erin wil nog niet dood gevonden worden in een cheerleaderspakje, en ik heb niet genoeg talent om met redelijk succes aan meer dan één sport te doen. Bovendien wil ik me helemaal aan het basketbal wijden.

Na afloop zijn we zeiknat van het zweet. Plukjes blond haar plakken aan Erins gezicht en haar schattige oortjes zijn helemaal rood. Ik vind het prachtig als ze haar sporttrui uittrekt en dan alleen nog een sport-bh aanheeft. Haar navel is een schitterend mysterie.

We blazen even uit tot de schooldeur opengaat, want de conciërges zijn weer eens laat. Mijn spieren zijn warm en mijn lijf is lekker los.

We praten niet veel.

Erin is een van de weinige mensen die ik ken die tegen stilte kunnen, en omdat ik niet zo’n prater ben, passen we perfect bij elkaar. Niet dat ik stotter of zo. Ik praat alleen niet veel.

We blijven een tijdje zwijgend op het gras zitten.

‘Denk je dat het meidenteam dit jaar weer de staatscompetitie

wint?’ vraagt Erin voor de zoveelste keer.

Wat ze eigenlijk wil weten is of ik haar goed genoeg vind om haar team weer een staatskampioenschap te bezorgen, want onze andere topspeelster – Keisha Powell – heeft vorig jaar eindexamen gedaan en speelt nu voor de Tennessee Lady Volunteers. Geen van de andere overgebleven basketbalsters is ook maar half zo goed als Erin.

Bezorgd rimpelt ze haar voorhoofd en ik knik snel en glimlach bemoedigend.

Volgens mij is Erin de beste juniorspeelster van de staat, en ik overdrijf niet.

Lomp als altijd zeggen mijn teamgenoten soms dat als Erin een penis had (zij gebruiken een ander woord), ik op de reservebank zou zitten, wat niet zo aardig is, maar als ik haar een wedstrijd zie domineren vraag ik me soms af of mijn vriendin misschien echt mijn plek zou kunnen inpikken, en dat zegt veel.

Ik weet dat ik waarschijnlijk geen universiteitsbasketbal ga spelen, niet eens in de derde divisie. In mijn team ben ik een rolspeler, geen ster. Ik vind het best. Maar Erin maakt grote kans door een goed universiteitsteam gekozen te worden en een beurs te krijgen, en ook daarom vind ik het zo fijn om buiten het seizoen te trainen en basketbal te spelen: het is mijn manier om Erin te helpen.

We willen zo snel mogelijk samen deze stad uit, en Erins basketbalcarrière zou wel eens onze beste kans kunnen zijn. We hebben het er altijd over dat we uit Belmont weg willen. Dan laten we onze familiegeschiedenissen achter ons en kiezen we voor de vrijheid. We hebben te veel mensen de fout in zien gaan, waardoor ze hier niet meer weg konden, zoals Erins broer Rod en mijn opa.

Als ik op het gras naar haar prachtige buik zit te kijken, fantaseer ik dat ik met Erin aan het vrijen ben, dat ik mijn handen over haar buikspieren laat glijden. Daarom denk ik snel aan de plek waar de benen van mijn opa ophouden, net onder zijn dijbenen – aan zijn stompen dus, want dan zijn alle gedachten aan seks snel verdwenen – en tegen de tijd dat de conciërge de deur van de gymzaal opendoet en zegt dat we naar binnen mogen, heb ik mijn kop er weer bij.

Binnen trekken we sprintjes en oefenen we in schieten en het nemen van vrije worpen.

Daarna gaan we naar het atletiekveld en rennen twintig minuten lang de tribune op en neer tot het hart uit onze borst bonkt, onze

spieren het uitschreeuwen en onze longen in brand staan.

Terug in de gymzaal doen we nog wat schietoefeningen, maar dan komt het footballteam binnen voor een toilet- en drinkpauze.

Terrell Patterson – hoofd worteldumper, eerste quarterback en fantastische *shooting guard* – roept vanuit de meute footballers: ‘Yo, White Rabbit, waarom oefen je jumpshots, man? Alsof jij ooit gaat scoren in een wedstrijd. Dat weet je heus wel! Zorg jij maar dat ik de bal krijg. Punt uit.’

Tussen de worpen door wijs ik lachend naar Terrell.

Ik ben de pointguard en moet de bal naar de shooting guards doorspelen. Terrell had vorig jaar een wedstrijdgemiddelde van drieëntwintig punten en zelf heb ik een heleboel assists verzameld door de bal te passen. Ik denk niet dat hij me als vriend ziet, maar hij is mijn teamgenoot en daarom beschouw ik hem als *brother*.

Ik ben nu twee jaar eerste pointguard.

Terrell lacht terug, slaat twee keer met zijn vuist tegen zijn borst en geeft me dan het vredesteken.

‘Hoe gaat-ie, schatje van White Rabbit?’ roept Terrell naar Erin, en alle footballers moeten lachen.

Erin kijkt Terrell heel vuil aan en roept: ‘Ik ben niemands schatje, Terrell!’

‘Verdomme! Is die chick gewoon kwaad op me! Shit!’ zegt Terrell en weer moet iedereen lachen, waarna ze achter hun trainers aan naar de kleedkamer verdwijnen.

Erins passes zijn harder en scherper nadat Terrell is vertrokken. Daaraan merk ik dat ze pissig is.

Als ik mijn oefeningen heb afgewerkt, beent ze de sportzaal uit, ook al hebben we nog niet alle worpen geoefend.

Ze zoekt de schaduw onder de tribune op. Ik volg haar en kijk haar vragend aan, zo van: *Wat is er aan de hand?*

‘Je weet dat ik het niet leuk vind om schatje te worden genoemd,’ zegt ze.

Haar gezicht is zo rood als een biet en haar voorhoofd is een en al boze rimpel. Ze kijkt alsof ze elk moment tegen de muur kan gaan beuken. ‘Je snapt echt niet waarom ik kwaad ben, hè?’ vraagt ze.

Ik doe mijn mond open, maar zoals gewoonlijk weigeren de woorden te komen.

Ik weet niet wat ik moet zeggen.

‘Je zou je mond eens wat vaker open moeten trekken, Finley.’

Dat is zo. Van Erin hoef ik niet te veranderen, maar ze verwacht wel dat ik voor haar opkom als het nodig is.

Ik knipper met mijn ogen om aan te geven dat het me spijt.

Erin zucht. Dan lacht ze en de rimpels in haar voorhoofd zijn verdwenen. Soms verbaast het me hoe moeiteloos ze me accepteert.

‘Kom,’ zegt ze. ‘We maken de oefeningen af.’

Na het afronden van de training gaan we met de gewichten aan de slag, vóór het footballteam binnenkomt en ze allemaal grommend en kreunend doen wie de meeste kilo’s kan bankdrukken.

[k1]4

[t1]Buiten op het speelveld maakt iedereen er een zootje van en schiet veel te vaak, waardoor het nooit tot een echte wedstrijd komt, maar Erin en ik zorgen er altijd voor dat we in hetzelfde team zitten, zodat we kunnen werken aan de dingen waar serieuze spelers nu eenmaal aan moeten werken, zoals *help defense* en het oefenen van aanvallende *set plays*.

De meeste spelers op het veld zijn volwassenen die elke dag basketballen in plaats van te werken, maar meestal maken Erin en ik ze met gemak in, wat ze haten, vooral omdat ik een rare ben die nooit iets zegt en omdat Erin een meisje is.

Op zo'n zeven straten van waar we wonen hangen drugsdealers rond bij de gemeenteveldjes, en er zitten oude kerels uit bruine papieren zakken te drinken. Het beton rondom het veld ligt bezaaid met gebruikte naalden en crack-ampullen. Het is niet de veiligste plek op aarde, maar we worden beschermd door Erins broer, Rod.

Rod is achter in de twintig, hij drumt in een Pogues-achtige Ierse folk-/punkband en volgens de geruchten dealt hij ook wel eens, alleen niet op straat. Maar waar het om gaat is zijn reputatie: hij zou de meest onberekenbare, gewelddadige Ier zijn die ooit in Bellmont heeft rondgelopen. De hele buurt is bang voor hem, en terecht.

Toen we in de derde zaten had iemand uit de zesde, een zekere Don Little, een oogje op Erin. Hij liep haar op school de hele tijd achterna met zijn geile praatjes. Sommige dingen die hij zei ga ik niet eens herhalen, zo ranzig waren ze. Als ik Don Little weer eens iets smerigs tegen Erin hoorde zeggen, kreeg ik bijna geen lucht meer en balde ik mijn vuisten, maar natuurlijk liet mijn tong het altijd afweten.

Don Little was negentien en had al eens in de jeugdgevangenis gezeten omdat hij cocaïne had gedeald, en Erin was veertien. Op een dag liepen Erin en ik naar huis toen Don Little ons achterna kwam, en zodra we uit het zicht van de school waren, greep hij Erin bij haar kont en begon heel schunnige taal uit te slaan.

Het was alsof ik er niet eens bij was of er helemaal niet toe deed. Ik werd razend en probeerde iets te zeggen, maar het enige wat eruit kwam was: 'Hé, joh!'

Don Little moest lachen. 'Als je die mongool nou eens dumpte

voor een echte kerel?’ zei hij.

Op dat moment vloog ik hem aan. Maar voor ik hem kon raken, had hij me al met één kaakslag gevloerd.

BAAMMMM!

DOING!

STERRETJES!

Ik weet nog dat mijn benen de lucht in vlogen en dat ik wolken zag voor ik knock-out ging.

Toen ik weer bijkwam, streekte Erin over mijn wang en zei: ‘Wakker worden! Kom op, Finley, word wakker!’

Ze had een bloedneus. Dikke, warme druppels vielen op mijn hals.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

‘Ik heb Don Little verrot geslagen.’

‘Wat?’

‘Ik heb hem in zijn gezicht gestompt nadat hij jou had geslagen. Ik was zo kwaad!’

‘Je neus.’

‘Ja, hij heeft me nog wel goed geraakt voor hij ervandoor ging.’

‘Gaat het wel?’

‘Met jou?’

‘Ja hoor, ik geloof van wel.’

‘Nou, dan met mij ook.’

Ze hielp me overeind en liep met me mee naar huis. Ik vroeg haar tegen niemand te zeggen dat ze me tegen Don Little had verdedigd, en daar moest ze om lachen.

‘Bedoel je dat je niet trots bent op je vriendin, die even iemand op zijn bek slaat?’ vroeg ze.

Bij wijze van antwoord kotste ik over de stoep, en meteen voelde ik me een stuk minder draaierig.

Later die avond kwam Erins broer Rod bij me langs.

Ik had hem al heel lang niet gezien, want hij woonde niet meer bij de Quinns.

Hij had met gewichten getraind en zag eruit als een professionele bodybuilder. Hij droeg een strak t-shirt met schedels erop en een zwarte spijkerbroek met opgerolde pijpen, zodat je de witte veters van zijn zwarte Doc Martens kon zien. Zijn hoofd was kaalgeschoren en zijn armen waren bedekt met Keltische tattoo's.

‘Mr. McManus, zou ik uw zoon even alleen kunnen spreken?’ vroeg Rod.

‘Waarom alleen?’ wilde pa weten. ‘We zijn hier familie.’

‘U weet best waarom,’ zei Rod.

Pa en Rod keken elkaar een paar tellen aan, en toen zei Rod: ‘Ik heb een goed woordje gedaan voor u en uw familie, maar mensen vergeten niet.’

Pa trok wit weg en ik werd misselijk toen ik zag dat het grijze haar bij zijn slapen nat was van het zweet.

‘We willen geen problemen,’ zei pa.

‘Dan moet u ons een paar minuten alleen laten. Uw zoon is een goede jongen. Dat weten we. We proberen alleen maar te helpen.’

Tot mijn verbazing ging mijn vader inderdaad weg en trok de deur achter zich dicht.

Rod vroeg wat er gebeurd was en ik vertelde hem wat ik me herinnerde.

Hij greep me bij mijn achterhoofd en trok mijn voorhoofd voorzichtig naar zich toe, zodat onze wenkbrauwen elkaar raakten. Telkens als hij met zijn ogen knipperde, streken zijn wimpers langs de mijne. Hij had een klamme drankadem en rook scherp als een scheermes. ‘Vanaf vanavond raakt niemand in deze wijk jou of mijn zus ooit nog aan. Dat beloof ik je.’

De volgende ochtend werd Don Little bewusteloos op het gemeentelijke basketbalveld gevonden. Zijn hele lijf was opgezwollen en zat onder de blauwe plekken.

Zijn vlechten waren afgeknipt en zijn hoofd was kaalgeschoren.

Ik heb gehoord dat er een bordje om zijn hals hing met de tekst
IK SLA MEISJES.

De politie deed onderzoek, maar Don Little of wie dan ook heeft nooit een woord gezegd over wat iedereen wist dat er gebeurd was. In deze buurt verlink je elkaar niet zomaar aan de politie.

Don Little is zonder diploma van school gegaan, kort daarna is hij uit de stad vertrokken, en sindsdien heeft niemand meer een vinger naar Erin of mij uitgestoken.

Daarom kunnen we oefenwedstrijdjes spelen op de basketbalveldjes zonder te worden lastiggevallen door de criminelen die daar altijd rondhangen. Als Rod er niet was, zouden we een heel andere behandeling krijgen, dat weten we, en daar kan ik behoorlijk treurig

van worden.

[k1]5

[t1]Als we bij Erins huis zijn aangekomen – een bakstenen rijtjeswoning met een verschoten, gescheurd geel zonnescherm – zegt ze dat ze meteen na het douchen naar me toe komt, en dan drukt ze een kus op mijn lippen en verdwijnt achter de hordeur.

Ik ga op een drafje O’Shea Street door, naar mijn eigen huis, een straat verderop.

Het is een grauwe, groezelige buurt en overal ligt troep, maar alle rijtjeshuizen zijn bewoond en dus niet dichtgetimmerd, waardoor het er bij ons redelijk goed uitziet vergeleken met de rest van de wijk.

Als ik de straat oversteek, zie ik de oude Ford pick-up van Coach Wilkins voor ons huis staan.

Coach is me komen opzoeken en nu is hij alleen met opa, die zich overdag soms lam zuipt en dan de familiegeheimen oprakelt, over dingen kletst die niemand hoeft te weten, vooral Coach niet.

Ik storm het huis in. ‘Coach?’ roep ik.

‘Ik ben hier, Finley. Je hoeft niet zo te schreeuwen.’ Hij draagt een zomerpak, zonder stropdas, en heeft nette schoenen aan zijn voeten. Waarom die mooie kleren?

Hij zit op de bank in de woonkamer. Opa heeft zijn rolstoel naast de bank geparkeerd, en gelukkig ziet hij er redelijk nuchter uit.

‘Coach Wilkins wil je mee uit eten nemen,’ zegt opa. Hij draagt een mouwloos hemd, en de pijpen van zijn lichtbruine broek zijn onder zijn stompen dicht gespeld. Zijn grijze haar zit achter zijn oren en valt op zijn schouders. Niet dat hij er cool uit wil zien met dat lange haar – hij vertikt het gewoon om naar de kapper te gaan. Oma’s groene rozenkrans hangt in een v op opa’s borst en Jezus bungelt aan een zwart kruis ter hoogte van zijn uitpuilende navel.

‘Bij een vriend, om precies te zijn,’ zegt Coach. Als hij ziet hoe bezweet ik ben, voegt hij eraan toe: ‘Zeker hard getraind vandaag?’

‘Met Erin Quinn,’ zegt opa. ‘Dat is zijn meisje.’

‘Eersteklas basketbalster en een prima jongedame,’ zegt Coach. ‘Oké, Finley.’

Ik waardeer het dat hij me geen White Rabbit noemt, vooral omdat mijn teamgenoten hem altijd proberen over te halen mijn bij-

naam te gebruiken.

‘Zin om mee uit eten te gaan vanavond?’ vraagt Coach.

Ik knik.

Ik doe altijd alles wat Coach vraagt. Hij is nu eenmaal mijn coach.

‘Ga maar douchen, dan praten we er onderweg verder over. En trek iets nets aan,’ zegt hij.

‘Voor je weggaat moet je me eerst helpen,’ zegt opa.

Ik duw zijn rolstoel de badkamer in en verwissel snel zijn vuile luier.

Wanneer we de woonkamer weer binnenrollen, is mijn vader op. (Pa slaapt overdag en werkt ’s nachts.) Hij en Coach zitten te lachen en over basketbal te kletsen en ik parkeer opa naast hen. ‘Als de bliksem naar boven,’ zegt opa, en ik draaf de trap op.

Onder de douche vraag ik me af waar Coach me mee naartoe neemt.

Hij heeft me nog nooit mee uit eten gevraagd en hij is nog maar twee keer bij ons thuis geweest. Eén keer toen Don Little me te grazen had genomen en één keer toen ik in de tweede mijn enkel had verstuikt.

Ik heb geen idee waar hij me vanavond mee naartoe neemt, maar ik vind het wel spannend.

[k1]6

[t1]Ik trek mijn zwarte broek aan en mijn lichtblauwe overhemd met de boord en drie knoopjes, en dan loop ik met Coach naar buiten, nageroepen door mijn vader, die zegt dat ik me goed moet gedragen. Hij ziet er moe uit zoals hij daar in de deuropening staat, maar heeft wel dat blijde we-hebben-bezoek-gezicht dat hij altijd trekt wanneer er behalve opa en ik nog iemand anders in huis is.

Erin komt aanlopen. Haar haren zijn nog nat en ze draagt een kleurige zomerjurk. Zij en Coach begroeten elkaar.

‘Mag ik Finley een paar uurtjes lenen?’ vraagt Coach.

‘Ja hoor,’ zegt Erin, maar als ik haar blik opvang, zie ik dat ze een beetje teleurgesteld is en er niet veel van snapt, en daarom haal ik mijn schouders op om haar te laten weten dat ik ook geen idee heb wat er speelt. Ik wil het liefst bij Erin blijven, maar ik zie haar elke avond. Bovendien begrijpt ze wel dat er iets belangrijks aan de hand is als je coach op bezoek komt. ‘Wanneer brengt u Finley terug, Coach?’ vraagt Erin.

‘Rond een uur of negen, schat ik.’

‘Tot dan!’ zegt Erin tegen mij, en ze loopt weer naar huis.

‘Bof jij even met zo’n vriendin,’ zegt Coach als we in zijn pick-up stappen en de gordels vastklikken. ‘Een mens kan niet zonder vriendschap. Echte vriendschap, zoals tussen jou en Erin.’

De motor komt grommend tot leven en de airco slaat in mijn gezicht. Het is lekker koel, maar Coach rijdt nog niet weg.

Zoals altijd straalt zijn donkere gezicht kracht uit, maar ik zie hem voortdurend slikken. Zijn adamsappel wipt op en neer, dus er is iets.

Coach zegt: ‘Je weet dat ik altijd tegen het team zeg dat basketbal je heel veel over het leven kan leren, en dat die lessen belangrijker zijn dan winnen of verliezen of je eigen puntengemiddelde, dat we levensles krijgen op het veld en dat dat het allerbelangrijkste is. Dat weet je toch?’

‘Ja.’

Daar heeft Coach het altijd over.

‘Ik denk dat je dit jaar heel veel gaat leren, Finley.’

Ik krijg een beetje een raar gevoel als ik hoor hoe hij het zegt.